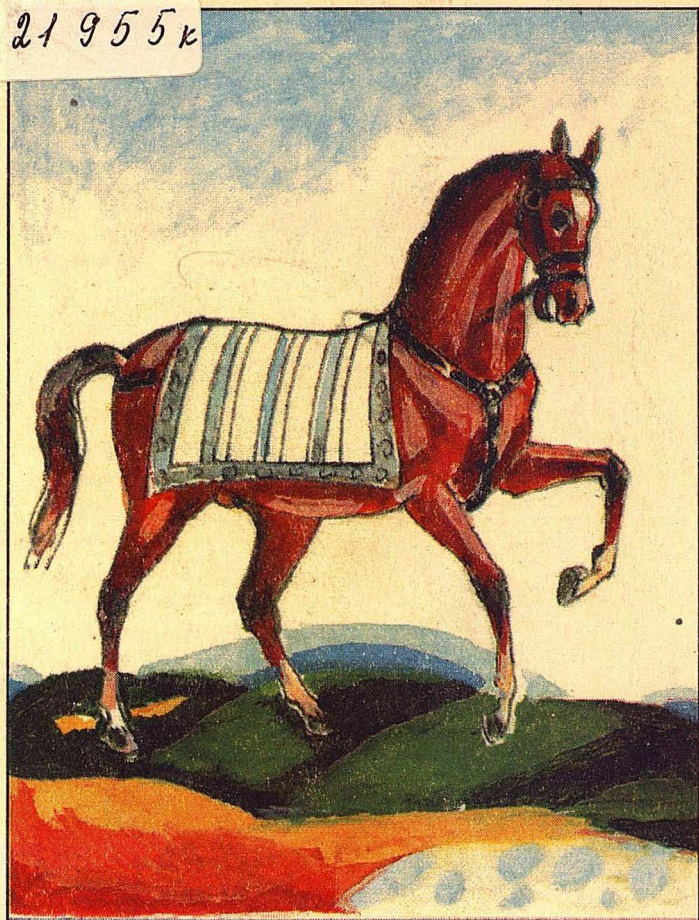

Аманжол Элтай

Ақ жол

А 2010

21955к

Аманжол ӘЛТАЙ

АҚ ЖОЛ

Өлеңдер, айтыстар

**Алматы,
1997**

ББК 84 Қаз7-5
Ә 49

ӘЛТАЙ А

Ә 49 АҚ ЖОЛ: Өлеңдер, Айтыстар жинағы
Алматы, 1997

ISBN 9965-438-00-5

Республикалық, халықаралық айтыстардың жеңімпазы, халқымызға кеңінен танымал айтулы айтыс ақыны Аманжол Алтайдың тұңғыш жинағына бір топ лирикалық өлеңдері мен айтыстары енгізіліп отыр. Ақынның бұл кітабы оқырмандар тарапынан зор ілтипатқа ие боларына сеніміміз мол.

Ә 4702250202 - 01
00 (05) 97

ББК 84 Қаз 7-5

ISBN 9965-438-00-5

© Аманжол
ӘЛТАЙ, 1997

Сәт сапар

Құрметті оқырман! Алдыңызда жатқан кітап Республикаға белгілі айтулы ақын Еліміздің және Халықаралық ақындар айтысының бірнеше дүркін жеңімпазы Ғәм жүлдегері Аманжол Әлтаевтың тұңғыш жинағы. Жинақ бірнеше арнау және лирикалық өлеңдермен басталады. Бұл өлеңдерде айтқыштық екпін, суырып салмалық толқын айқын сезіліп тұрады. Дегенмен, ақындық шаттық сәт, шығармашылық шырқау Аманжолдың айтыс өлеңдерінде шалқу шегіне жетіп жатады. Айтыс, суырып салмашылық Аманжол ақынның стихиясы. Оның Қазақстанға аса белгілі ақындар Әселханмен, Қуанышпен, Айтақынмен айтыстары соның жарқын дәлелі болып табылады.

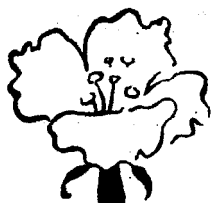
Айтыс өлеңдерінде Аманжол биік парасаттылық, өрелі білімдарлық тарихи саналылығын жақсы көрсете біледі және суырыпсалмалық өнердің қыры-сырына қанықтығына куә етеді. Жас ақынның халқымыздың аса биік айтыс өнерін жақсы игеруі оның болашағынан көп үміт күттіреді.

Академик-жазушылар М.Әуезов пен С.Мұқанов зерттеулерінде іргелі зерделенгендей айтыс өнері біздің халқымыздың өзіне тән хас ерекшелігі және әлемдік әдебиетке қосқан ерен

шығармашылық үлесі екенінде дау жоқ. Сондықтан да, Аманжол айтыс ақыны ретінде еліміздің айтулы ақындарының алғашқы легінде болуы көңілге қуаныш ұялатады. Көне дәуірден үзілмей келе жатқан ғажайып дәстүріміздің сәтті жалғастырушысы болатынына сенім орнықтырады. Жалпы, Аманжол елдің егемендігі жөнінде жыр толғағанда ерекше шабытқа бөленіп сөз маржанын, сезім жақұтын мейлінше шебер тізіп, жыр ағынын аямай төгіп жібереді. Аманжолдың айтыс өлеңдерін оқып отырғандағы тағы бір байқағаным - оның тек суырыпсалма айтыс ақындарының дәстүрін, шеберлігін игеріп қана қоймай әйгілі жазба ақындардың шығармашылығымен де жете таныс екендігі. Әсіресе, Маржан, Сәкен сарындары оның өлеңдеріне өзінің ғажап сәулелерін түсіріп тұрғаны айқын байқалып тұрады.

Сәкеннен Ақселеуге шейінгі ақын-жазушылар, Сары Тоқадан, Дайрабайдан Мұхамеджанға шейінгі күйшілер, Шоңның Ахметжаны, Қайрат Байбосынов, Бекболат Тілеуханов пен Жақсыкелді Кемаловқа шейінгі ғажайып үнді әншілер дүниеге келген киелі топырақта туып өскен сол топырақтың киесі дарыған ақындық арыны мен әншілік сазы жарасқан, парасаты мен мейірбан келбеті келіскен, салдық пен серілік табиғатына біткен жас өркен, жақсы ақын Аманжол ініме жарқын болашақ тілеймін.

Ұлттық ғылым Академиясына мүше-корреспонденті, Профилактикалық медицина Академиясының академигі, профессор Құлқыбаев Ғабдолла.

**Жүйріктерге
Ғашықпын**

"Жүйріктерге ғашықпын "

Арманы таусылған ба ұлан ердің,
Тізгінін әкел бері Құлагердің!
Кең Даламды көсілтіп бір шабайын
Перезенті болған соң дуалы елдің.

Жеткізбеске жетейін, табысайын,
Қос тізгінмен мен де бір алысайын.
Үзеңгілес келетін жүйрік болса,
Шақыр бері, бел буып жарысайын.

Құпиямды өзгелер түсіне ме,
Бұл ғажаптың білмеймін күші неде?
Құла түзде шұрқырап, аласұрған
Жүйрік кіред құдай-ау түсіме де.

Додасына өмірдің кір дегендей,
Жүйріктің де қадірін біл дегендей,
Маған қарап жануар кісінейді,
Тоқым салып мені де мін дегендей.

Келбетіне жүйріктің тоя аламын,
Жігерленіп ерекше бой аламын,
Түн ортасы болғанда терге батып,
Мен осылай түс көріп оянамын.

Келем әлі арманға асық болып,
Сақта тәңір жүруден жасық болып.
Тек түсімде ғана емес өңімде де,
Жүйріктікке өтейін ғашық болып.

Қайрат аға

(Желтоқсан оқиғасының құрбаны, халық қаһарманы
Қайрат Рысқұлбековтың рухына)

Белді будың қазағым деп, халқым деп,
Жоғалмасын ата дәстүр салтым деп.
Желтоқсанның бетке соғар ызғарын,
Қызуменен ойламадың салқын деп.

Оталмасын деген оймен орманым
Үзбек болдың қиянаттың төрларын.
Асқартаудай ағаларың болғанмен,
Бірақ, сенің бола алмады қорғаның.

Бұлт көмкеріп алған сөтте аспанды,
Жасықтары бас сауғалап сақтанды.
Тексіз өскен атақ құмар кейбіреу
Алдыңа әкеп құрды қара қақпанды.
Бауырымды орға жықтым деп сосын,
Жоғарыға арын сатып мақтанды.

Кейбіреулер дайын тұрды даттауға,
Мықтылардың сөзін сөйлеп, жақтауға,
Ал сен болсаң жанталастың жан беріп,
Өз ұлтыңның тектілігін сақтауға.

Тар түрмеде қинаса да жаныңды,
Езуіңнен ағызғанмен қаныңды,
Қарғыс атқыр қолшоқпардың қаһары
Бұза алмады сенің таза арыңды.

Бөркің қалды аз киіліп тозбаған,
Күйзеледі туып өскен боз далаң,
Еңіреген халқың қалды артыңда
Ұлын жоқтап боз інгендей боздаған

Қаймықпастан арқаладың ел жүгін,
Ел де ендеше арқалайды ер жүгін.
Тарих болып сақталады мәңгілік
Ұмытылмас сенің әсиет ерлігің!

Диалог

Тіл:

Өгейсімей, ей, қазақтың баласы,
Бір сәт маған көңіл бөліп қарашы.
Бұрын мені қастерлейтін еді ғой
Қазағымның ақылды мен данасы.

Ғұмырыңның арай таңы атқанда,
Анашыңның ақ уызын татқанда,
Мына мені таныстарған еді ғой
Бесігіңде тербетіліп жатқанда.

Адам:

Дүниеге ашқан күннен есікті,
Мен өмірде көрмей өстім бесікті.
Еркелетіп айтқан әрбір сөздерін
Анам маған басқа тілде есітті.

Содан бері сол тілде мен сөйлеймін,
Сол арқылы өркендеймін, гүлдеймін.
Жалғыз тілдің дәмін таттым жасымнан:
Сендей тілді естігем жоқ, білмеймін.

Сені естісем түсінбеймін, күлемін...
Сен дегенде жылымайды жүрегім.
Өгей болып көрінесің сен маған,
Сондықтан да бола алмайсың тірегім.

Тіл:

Маған сенің ұнамай тұр күлкің де,
Қауыз ашар мәнісі бар гүлдің де.

Өгейсің деп кемсіткенмен бәрі бір
Мендей тірек таба алмайсың білдің бе.

Өткеніңе көз жіберсең ірімін,
Бұл күнде мен мұңдылардың бірімін.
Неге мені менсінбейсің, қазағым,
Мен бабаңның қасиетті тілімін!

Атаң қазақ тек менімен сайланған,
Мен бар кезде көңілдері жайланған.
Біле білсең әр халықтың тағдыры
Тіліменен бірге жүрген, байланған.

Мен бар болсам халқың сенің солмайды,
Тілсіз халық ешқашан да оңбайды.
Ана тілін білмей өскен, қарағым,
Бұрын соңды естіп пе едің ондайды.

Ойлан қалқам, аяғыңды анық бас,
Сені көріп, көңіл қалай тарықпас.
Ана тілін өгейсініп өскен ұл
Халқының да қамын ойлап жарытпас.

Адам:

Мұңды көзбен қарап тұрсың маған да,
Шыныменен ұқсаймын ба жаманға?
Түңілердей не жазығым бар еді,
Бір қателік болды ма өлде анамда?!

Тіл:

Өгей қылып өсірдің деп балаңды,
Мен сен үшін жазғырмаймын анаңды.
Тоқыраудың торыменен шырмалған
Кіналаймын мынау мәнсіз заманды.

Қайдасың, аға ?

(Ағам Тоқсанның рухна)

Іздеймін сені,
Қайдасың аға, қайдасың?
Жаныңды сенің жазым қып кеткен қай
жасын?
Пенде ғұмырын ойыншық еткен сұм
ажал?

Алдыңды кесіп,
Асырып кетті-ау айласын.

Жабырқап жүрем,
Бір өзің болмай қасымда.
Көктасың ғана
Топырағыңның басында.
Жарығың сөніп,
Қалайша ерте қоштастың.
Арғымақ мініп,
Арман қуатын жасыңда.

Жауқазын қалды
Қауызын жармай ашылып.
Шырағың қалды
Алаулап жанбай, басылып.
Ғұмырыңның жібін
Ажал пышағы қиғанда,
Жиырма екі моншақ
Қай жерде қалды шашылып.

Жалғызбын қазір,
Жыртылды менің жағам да.
Елегізіп көңіл,
Өзіңді іздеп алаңдап
Жарық өмірден
Жаныңды бөлектегенмен,
Рухың мәңгі сақталып қалды санамда.

Жиырмасыншы ақпан

(Марқұм ағам Т. Әлтаевқа)

Шыққан сәтінде жастық шақ атты белеске,
Файып боп кеттің ажал мен болған егесте.
Мынау жұрт неге тойламай жатыр бұл күнді?
Жиырмасыншы ақпан мереке күнің емес пе?

Шаттық шаһарын ойрандаған ба жат қайғы?
Достарың неге іздеп кеп есік қақпайды.
Толғатқан күнің мақтанышпенен еске алып,
Анашың неге жиырма төрт шырақ жақпайды.

Жалғыздық көріп жабырқау көңіл тұр жасып,
Жұлдызға қарап, сыр айтқым келет ымдасып.
Шерлі тірліктен меселім қайтып мен бүгін,
Аспан анаға аңырап тұрмын мұңдасып.

Қара жамылған оның да жүзі қаралы,
Тек қана жердің беті емес екен жаралы.
Аспан ананың боздағы шығар ол да бір,
Құлдырап әне бір жұлдыз ағып барады.

Бейнет пен ажал жолыңды тосса, тасадан,
Құтылып қайда қашады дейсің бас одан.
Пендеңе берген шекті ғұмырды сығымдап,
Жерменен көкті жылата берме жасаған.

Мұңлы сезім

Мұңлы сезім,
Сенсіз осал секілді тас қамалым,
Саған соқпай жырымды бастамадым.
Қолын созып шаттығым шақырса да,
Мұңлы сезім,
Мен сені тастамадым.

Мұңлы сезім,
Сен маған серік пе едің?
Саған бола дүниеге келіп пе едім?
Сенсіз менің күлгенім, шаттанғаным
Қарекеті секілді желікпенің.
Тек шаттықтың желікпей желегіне,
Мұңлы ойдың бойладым тереңіне.
Қосылмаймын біреуің тілек айтып,
“ Мұңсыз болсын өмірің ” дегеніңе.

Шаттық, сезім, ессе де таң самалың,
Жалғыз сенсің демеймін аңсағаным.
Саған қалай ашылса кең құшағым,
Мұңымды да мен солай қарсы аламын.

Дала

Кең даланың бөлек екен ұраны,
Жүрегімді тербетеді қыр әні.
Шаһарлардың ат шаптырым көшесі
Маған кейде тап-тар болып тұрады.

Уа, дала, ұлы ғалам!
Өр есім!
Биіктеткен қиялымның өресін.
Зәулім биік ғимаратта тұрсам да,
Аңсап жүрем қоңыр үйдің төбесін.

Қу тірліктің жетегіне бағынам,
Сөйтіп жүріп, нар далама табынам.
“Волга” мініп жүрсем-дағы
Мен мұнда,
Жорға мінген күндерімді сағынам.

Егер менің білгің келсе шынымды,
Далама арнап жазғам алғаш жырымды.

Сырға толы сенің мақпал кешінде,
Сұлу қызға ақтарып ем сырымды.

Бесігімнен қалыптасқан ұлы ұғым,
Кең далам деп желбіреді тұлымым.
Бөрілерше жортуылды сүйетін
Кең даламның еркін өскен ұлымын.

Шоқ жұлдыз

Тереземнен жымыңдаған жұлдыздар,
Дүниеде мені ұнатқан бір қыз бар.
Жастығымның желігімен байқамай,
Жүрегімде содан қалған бір сыз бар.

Нұрландырып отырушы- ең ортамды,
Еске түссең шер кернейді қолқамды.
Есінде ме, ұзақ түнде сырласып,
Таң сәріде белгілеп ең шолпанды.

Содан бері айлар өтті, жыл өтті,
Жалғыз кезіп жүргендеймін түнекті.
Әр таң сайын шоқ жұлдыз бен мұңдасып,
Сені ойлаумен ауыртамын жүректі.

Өткеніме куә болған шоқ жұлдыз,
Айтшы қайда, айтшы маған сол бір қыз?
Саған ғана мұң шағамын, шоқ жұлдыз,
Біздер жайлы ойлай ма екен сол бір қыз.

Шайтанкөл аққуы

Шайтанкөлден аққу көрдім сыңсыған,
Сол аққуға жетпек болып құлшынам.

Жеткізе алмай жүректегі сезімді,
Жалын жырға жаным жанып тұншығам.

Сыңсиды аққу көлінде жоқ құса мұң,
Сезер ме екен сезім аңшы тұсарын.
Асау толқын боп тыңдасам құс әнін,
Ару аққу ашар ма екен құшағын:

Ну қамысты желп еткізсе жел беті,
Сыбдыр қағып сыр айтады көл беті.
Толқындардан күткендей-ақ бір хабар,
Нұрланады ару аққу келбеті.

Арайлым

Мен сені сағынамын,
Сызылтып сағыныштың сағым әнін.
Құпия сезіміңнің сайларында,
Махаббат толқыны боп ағыламын.

Жанарың тұңғиық бір теңіз дедім,
Кетпейді көңілімнен лебіздерің.
Сарылып айлы түнде, ару таңда,
Мен сені сезесің бе, неге іздедім?

Өшпейді саған деген менде жалын,
Күдіктің күңкіліне сенбе, жаным!
Әзірлеп кестеленген орамалды,
Елеңдеп жүр екенсің сен де, жаным!

Жеткенде жүрегіңе лағыл әнім,
Сеземін бақыт оты жағыларын.
Ұмытып тіршіліктің өзге күйін,
Арайлым! тек өзіңді сағынамын.

* * *

Белін буып бір ұлың топқа кірді,
Кейінгіге салсам деп соқпағымды.
Бұралқы иттей қарғыда қыңсыламай,
Бөрі болып қалаймын жортқанымды.

Отым барда алаулап жанып көрем,
Көзім барда сылдырап ағып көрем.
Ешкім аяқ баспаған тың даладан,
Мен өзімнің ізімді салып көрем.

Таңба салсам сар дала тастарыңа,
Жұлдызымды белгілеп аспаныңа.
Жетектегі жасықтар толып жатыр,
Мен жетексіз шығайын асқарыма.

* * *

Лүпілдеп соққан жүректен алып қуатты,
Үмітім менің көңілімді әр кез уатты.
Маужырап келер кәктемім барын сезсем де,
Қақырап тұрған ақпаннан күттім шуақты.

Үмітті ұл ем бәрінен күдер үзбедім,
Аршысам дедім өткеннің өшкен іздерін.
Арайлап атар таңдарым барын сезсемде,
Жұлдызсыз қара түндерден сәуле іздедім.

Жаңалық тілеп құпиясы шексіз ғасырдан,
Жұмбақ өмірге желігіп өстім жасымнан.
Тілеуін тілер достарым барын білсем де,
Мейірім күттім жұлдызы қарсы қасымнан.

Ақиқаттыңның айтқанын істеп жүгініп,
Болайық өмір сырыңа келем үңіліп.
Талшынып келдім, талшынып өтсем деп едім.
Күндердің күні кетпесем екен түңіліп.

Бал дәурен

Асықпа ағалыққа, бауырларым,
Жастықта бәсеңдемес дауылдарың.
Періште жүректердің басын қосқан
Базарлы тек сендердің ауылдарың.

Еркелеп құшағында ойлы ананың,
Бал дәурен қызығына тойма, жаным!
Бір кезде айналады сағынышқа
Асыр- сап жүтіргенің, ойнағаның.

Тым тәтті жылағаның, күлгендерің,
Күресіп қос білекті түргендерің.
Жүр өне ағаларды қызықтырып
Жарысып асау тайға мінгендерің.

Жастықтың ерекше ғой ырыс, дәмі,
Еркелік, бұзықтығың дұрыс бәрі.
Тұрады күні ертең ыстық болып,
Ақылмен үлкендердің ұрысқаны.

Мен үшін сол күндердің асқақ әні,
Қызықсыз тіршіліктің басқа мәні.
Алшақтап балалықтан кеткен сайын
Сынға алып жұмбақ өмір басталады.

Шаттықпен желбіресін тұлымдарың,
Ақыл деп ұғыныңдар мұның бәрін.
Асықпа пенделікке періштелер,
Бал дәурен сендердікі, құлындарым!

Қыранды байрақ

Бөрі басы, ұраным,
Бөрілі менің байрағым
Бөрілі байрақ көтерсе,
Қозып кетер қайдағым.
(Сүйінбай Ароұлы)

Алашым! Жұртым! Ордалы қазақ баласы,
Сейілгендей ме көңілдің кірбиң, наласы?
Көк аспанымда көк тәңіріме қол бұлап
Қыранды байрақ желбіреп тұр ғой, қарашы!

Ұранын естіп атадан туған текті ұлдың,
Күндестер сөзін келмейді бекер кек қылғым.
Сүйінші сұрап сескеніп қалған халқымнан,
Жасаған ием, мың мәрте тәубе!-деп тұрмын.

Соқса да дауыл шаңырағыңды шайқаған,
Жігерің болсын таңданып жауың байқаған.
Туы түспеген қайсар еді ғой тегіміз,
Тігілген байрақ құламасыншы қайтадан!

Қалықта!

Самға!

Қанатың талмай, қыраным,
Даусыңды естірт түруде әлем құлағын,
Түлеген құстың тілеуін тілеп біздер де,
Жасқанбай тұрып айтайық алаш ұранын.

Көк байрақ тіктік үмітті елдің бағы үшін,
Танысын, білсін жақының менен алысың.
Қыранды, туды жоғары көкке көтеріп
Қоздырайыншы айбынды қазақ намысын.

Қазыбек би

Әз Қазыбек- ардақтысы алаштың,
Тірлігінде алты қырдан әрі астың.
Жарып шығып қарашаның ортасын,
Хан қасында кеңес беріп жарастың.

Қиын сәтте тереңнен сөз тапқаның,
Торы тайға қомдап тоқым жапқаның,
Ел - жұртыңа құт әкелген еді ғой,
Он үшінде "Қарқабаттап" шапқаның.

Қос иықтан аю пірің ақырып,
Арқалансаң аруағыңды шақырып,
Жауларыңның зәре-құтын алышты-ау,
Қара жерге жіберердей батырып.

Түспесін деп жауларыңның орына,
Ел тізгінін алған едің қолыңа.
Бар қазақтың ақ үмітін арқалап,
Қадам бастың жерұйықтың жолына.

Досың түгіл табындырып жатыңды,
Мойындатып өткен едің затыңды.
Келер ұрпақ жүрмесе екен өгейсіп
Қасиетті Әз Қазыбек атыңды.

Дала киіктері

Көздері мөлдіреген ақ бөкенді
Адамның баласынан кем көрмедім.
(Сөкен)

Тиспеңдерші киікке
Түсірмей мұңды кейіпке.
Онсыз да тілсіз жануар
Кенде деймісің күйікке.

Бұзғандай солар көшіңді,
Қанға бөктіріп төсіңді.
Періште аңнан алмашы,
Өзгеде кеткен өшіңді.

Қайыңдай белі бүгіліп,
Сая таппайды жүгіріп.
Үркеді қара көрінсе,
Пенде біткеннен түңіліп.

Қамшы сирағы саудырап,
Сұлу мүсіні қалтырап,
Іздейді сүйеу тірліктен
Қара көздері жаудырап.

Қайғымен кешін батырып,
Үреймен таңын атырып,
Қасқайған кербез текелер
Өледі оққа атылып.

Жара боп оқтан желкесі,
Тозақтай болып жер- төсі,
Жетімсірейді шерленіп
Сәкеннің сұлу еркесі.

Көбейіп іштен аласы,
Азғанда адам баласы.
Кәкімбөк сүйген жез киік
Қансырап жатыр, қарашы.

Сен үшін кіммен жаттасам,
Мұңымды көкке шақпасам.
Пенденің аяр түрі жоқ,
Аспаннан мекен таппасаң.

Шаттық пен мұң

Өмір жайлы өзір менің білгенім:
Екі әлемге есік ашып кіргенім.
Бірі - менің шаттанғаным, күлгенім.
Екіншісі - мұңға батып жүргенім.

Алдаспанның екі жағы сияқты
Сол екеуі тіршілікті құрапты.
Тәңірінен несібесін аларда
Пенде өзі осы екеуін сұрапты.

Шаттық пен мұң жүрегіме түнедің,
Екеуіңе мекен болған жүрегім.
Мұңданамын, кейде шалқып күлемін,
Онсыз өмір сүрмесімді білемін.

ТУҒАН ЖЕР

Жүрсемде табан тіреп есігіңде,
Шек болмас тәңір берген несібімде.
Сәбидей тербетіліп мен келемін
Туған жер құтты мекен бесігімде.

Мен сенің құпияңды ұққандаймын,
Шөліркеп самалыңды жұтқандаймын.
Басында боз төбенің отырсам да,
Жонына Алатаудың шыққандаймын.

Сырым көп саған әлі ашылмаған,
Жырым көп жүрегімде шашылмаған.
Еркелеп келген сайын сағынышпен
Анамдай құшағыңды аш, асыл далам!

БАЛАМА

Таңғы тамшыдан таңдайға басқан тұнығым,
Арайлы таңнан еншілеп алған тұлымым.
Жұмбағы шексіз сынға алған мынау өмірде
Күдіксіз қарар тілеушім болшы, құлыным.

Әлдиге бөлеп бабамның туған даласын,
Тұңғышын тербеп еміренген абзал анашың.
Болашақ күннің бал дәуренінен бақ сынап
Сен де ертең балам ғасырға өрнек саласың.

Әкелік жүгін арқалаттың-ау, арайлым,
Ұшырсам баптап, кәдеңе сонда жараймын.
Еркелігімді еркеме тарту етсем де,
Есейгім келмей, елеңдеп артқа қараймын.

Өрілген өмір ағады жылжып ақырын,
Бойыңа әр кез аманат болсын нақылым.
Дүние кезек саған да айтар кез келер
"Балам" деп баурап әкөмнің айтқан ақылын.

КӨКТЕМ

Не деген ғажап арқаның ару көктемі!
Кеудесін керіп құлпырып жатыр көк белі.
Жаңбырмен жалғап жер менен аспан арасын
Қаз бауыр бұлттар керуенін тартты көктегі.

Аруана күннің жылуы қайтпай бесінде,
Жаңарған тірлік түлеген жердің төсінде.
Ұядан былтыр балапан болып ұшқандар,
Есейіп еріп келеді құстар көшінде.

Қуаты қайтып ақпаннан қалған ызғардың,
Тулайды толқын көбесін сөгіп мұздардың.
Сыйпайды келіп даламның ерке самалы,
Алақанындай сезімі нәзік қыздардың.

Көктем боп келіп өмірдің әрбір өткелі,
Қызықтырады кереметімен өтпелі.
Үміті ұзақ табиғат ана секілді,
Адамзаттың да шексіз болар ма көктемі...

Мәредегі
ЖҰЛДЫЗ